

Arrest

nr. 213 958 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. PLATTEAU
Jan van Rijswijcklaan 210
2020 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 april 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. ESHAGHZEY, die loco advocaat J. PLATTEAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende sinds 2005 een asielaanvraag in, alsook een hele reeks aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en aanvragen tot gezinshereniging die alle tot niets geleid hebben.

1.2. Op 6 juli 2017 werd verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden als dader/mededader wegens heling van zaken (witwassen) en informaticabedrog.

1.3. Op 4 oktober 2017 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 31 oktober 2017 weigerde het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.5. Op november 2017 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

1.6. Op 5 maart 2018 besliste de verwerende partij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies).

1.7. Op 20 maart 2018 besliste de verwerende partij opnieuw tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies).

De bijlage 13septies is thans de eerste bestreden beslissing.

De bijlage 13sexies van 20 maart 2018 is thans de tweede bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"Aan de Heer:

naam : O.E.A.

voornaam : J.

(...)

nationaliteit : Kameroen

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 20/03/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres

Zijn tweede asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 04/10/2017 en werd bij beslissing van 31/10/2017 niet in overweging genomen. Aangezien betrokkene in het hoorrecht geen nieuwe elementen heeft aangehaald in vergelijking met deze die hij heeft vermeld heeft in zijn asielaanvraag van 04/10/2017, en de situatie in zijn herkomstland niet veranderd is, is er geen schending van artikel 3 EVRM vast te stellen.

Zijn vijfde regularisatie aanvraag op basis van artikel 9bis, ingediend op 26/06/2014, werd bij een beslissing onontvankelijk verklaard afgesloten, en op 30/12/2014 betekend.

Zijn tweede regularisatie aanvraag op basis van artikel 9ter, ingediend op 28/09/2011, werd bij beslissing een onvankelijk doch ongegrond beslissing verklaard afgesloten en op 17/01/2014 betekend (+BGV).

Zijn vierde aanvraag gezinshereniging ingediend op 12/01/2016, werd bij een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf afgesloten, en op 04/04/2017 betekend.

Op 07/06/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door het hof van beroep van Antwerpen voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen); andere misdrijven (informaticabedrog); als dader of mededader. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. In zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 13/10/2017, een duurzame relatie en twee kinderen in België te hebben. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegaliteitsituatie van betrokkene in België. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Een contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen is er geen beletsel om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien het feit dat de partner en de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft ook verklaard geen medische problemen te hebben.

Uit het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat hij een broer heeft in België. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Bovendien het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor wat betreft de bijlage 13septies

De verzoekende partij werd op 16 april 2018 gerepatrieerd naar haar land van herkomst. De bestreden bijlage 13septies werd derhalve uitgevoerd. De Raad kan niet ongedaan maken wat reeds uitgevoerd werd, zodat niet langer blijkt dat de verzoekende partij een belang kan doen gelden in de mate dat haar beroep is gericht tegen deze bijlage 13septies. Aangezien ter terechtzitting beide partijen zich akkoord verklaren met deze zienswijze, is het beroep onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de bijlage 13septies.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de bijlage 13sexies (het inreisverbod)

3.1. Onder het kopje "B. Middelen" van zijn verzoekschrift ontwikkelt verzoeker in eerste instantie een middel gericht op "B.I Annulatie Bevel tot verlaten grondgebied". Gezien het gestelde in punt 2 is dit middel onontvankelijk.

3.2. Onder het kopje "B.III Annulatie Inreisverbod" van zijn verzoekschrift betoogt verzoeker als volgt:

"B.III. Verzoeker is geen ernstige bedreiging voor de openbare orde

Overeenkomstig art. 74/11, §1, 4e lid Vw. kan men een inreisverbod opleggen dat vijf jaar te bovengaat, wanneer een persoon van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Wederom wordt in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken verwezen naar de enige veroordeling van verzoeker. Het winstgevend karakter van deze feiten zouden er dan ook voor zorgen dat er een ernstig, reëel en actueel risico is op een nieuwe schending.

De parlementaire voorbereiding ter invoeging van art. 74/11 in de Wet van 15 december 1980 (Vw.) stelt zeer duidelijk dat de administratie een individueel onderzoek dient in te stellen per dossier en zodoende rekening te houden met alle omstandigheden in een zaak en in het bijzonder het proportionaliteitsbeginsel te respecteren.

De Dienst Vreemdelingenzaken faalt dan ook in hun motivering op bovenvermelde punten.

B.III.b Recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven

Ten einde na te gaan of er sprake is van een gezinsleven, moet de Raad akte nemen van een gezinsleven op het moment van de uitvaardiging van beide beslissingen. Dat er sprake is van een gezinsleven blijkt uit onderstaande elementen.

Op 16 mei 2011 legde verzoeker samen met [J.N.], verblijfsrecht heeft in België, een verklaring tot wettelijk samenwonen af. Op dit moment beschikte verzoeker wel degelijk over de vereiste documenten om in België te verblijven. Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook voorhoudt dat zijn partner van in te beginnen wist dat het gezinsleven van in den beginne precair zou zijn, gelet op zijn illegale verblijfssituatie is dan ook verkeerd.

Verzoeker is tevens vader van twee kinderen, [A.T.A.] [...] en [A.O.A.] [...]. Deze kinderen hebben dan ook het recht om op te groeien met hun vader, de welke een ondersteunende rol heeft tijdens hun opvoeding.

Een inreisverbod van 8 jaar is dan ook disproportioneel. Zeker gelet op de leeftijd van de kinderen (7 en 10 jaar), de welke gedurende 8 jaar de aanwezigheid van hun vader ontnomen wordt. Uw Raad kan dan ook niet anders dan oordelen dat dergelijke omstandigheden het uiteenvallen van het gezin tot gevolgen zal hebben.

Geenszins komen contacten per telefoon of internet, zoals geponeerd in de motivering van beide beslissingen, tegemoet aan dit recht. Te meer gelet op het feit dat verzoeker hem gedurende 8 jaar het recht wordt ontnomen om zijn kinderen te bezoeken in het land waar al hun belangen liggen. Volhouden dat de partner met de kinderen op bezoek kan gaan naar het land waar verzoeker verblijft is dan ook niet correct. Een éénmalig bezoek per jaar van de kinderen aan hun vader, als dit al financieel mogelijk is voor hun moeder, komt geenszins tegemoet aan het recht tot eerbiediging van het gezinsleven."

3.3. Uit bovenstaand betoog leidt de Raad af dat verzoeker in een tweede middel gericht tegen het inreisverbod, de schending opwerpt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet juncto de formele motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel alsook de schending van artikel 8 van het EVRM.

3.4. Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet verplicht het bestuur een inreisverbod op te leggen wanneer de vreemdeling geen termijn heeft gekregen om vrijwillig te vertrekken. Uit de bestreden bijlage 13septies blijkt onder meer dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft gekregen in het kader van de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat de verwerende partij van oordeel was dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker geen officieel verblijfsadres heeft. Deze vaststelling volstaat reeds ter ondersteuning van het opleggen van een inreisverbod. De verwerende partij heeft hierin geen appreciatieruimte.

3.5. De Raad beschouwt verzoekers kritiek dan ook verder als zijnde gericht tegen de vastgestelde duurtijd van het inreisverbod. De verwerende partij heeft hierin wel appreciatieruimte. Uit artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij immers een inreisverbod "van meer dan vijf jaar" kan opleggen, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, quod in casu. Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden "met de specifieke omstandigheden" van elk geval. Beide bepalingen veronderstellen dat de

verwerende partij in de motieven tot uiting brengt waarom verzoeker in casu wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en hiervoor een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd en tevens tot uiting brengt welke de omstandigheden zijn die verzoekers zaak kenmerken.

3.6. Uit het bestreden inreisverbod blijkt duidelijk dat de verwerende partij hieraan tegemoet komt. Door enkel te wijzen op de parlementaire voorbereiding van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet toont verzoeker niet aan dat geen rekening werd gehouden met of niet werd gemotiveerd aangaande de individuele elementen die zijn zaak kenmerken of dat de verwerende partij hierbij het proportionaliteitsbeginsel niet gerespecteerd heeft.

3.7. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker erover valt dat de verwerende partij een inreisverbod van 8 jaar steunt op een enige veroordeling van verzoeker, dient de Raad op te merken dat één veroordeling niet inhoudt dat verzoeker geen ernstige bedreiging kan vormen voor de openbare orde. De verwerende partij schuift duidelijk de maatschappelijke impact van de feiten en het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van verzoeker, die aan de basis liggen van zijn veroordeling voor informaticabedrog en witwassen, naar voor om het inreisverbod van acht jaar te rechtvaardigen. Verzoeker gaat er niet nader op in en concretiseert niet waarom dit getuigt van een disproportionele beslissing en het komt de Raad niet toe dit ten behoeve van verzoeker te doen.

3.8. Verzoeker beroept zich verder op een gezinsleven met J.N. maar uit een uittreksel uit het rijksregister dat zich bevindt in het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker met J.N., die op 16 mei 2011 werd geregistreerd en die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, door een eenzijdige verklaring, gedaan op 16 december 2017, werd stopgezet. Er blijkt derhalve niet dat er nog sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met J.N. op het ogenblik dat het bestreden inreisverbod werd opgelegd. Dit wordt met name niet aangetoond door bij het verzoekschrift loonfiches te voegen die J.N. betreffen en een kopie van de huurovereenkomst die verzoeker en J.N. als huurder vermelden, doch die dateert van 31 december 2013, ruim voordat de verklaring van wettelijke samenwoning werd opgezegd. Verzoeker beweert wel maar toont niet aan dat hij op het ogenblik van het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning over de vereiste documenten beschikte om in België te verblijven zodat hij bijkomstig de beoordeling in het bestreden inreisverbod, *“Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België”* niet aan het wankelen kan brengen.

3.9. Verzoeker stelt vervolgens dat hij vader is van twee kinderen, met name A.T., geboren in 2008 en A.O.A., geboren in 2011. Uit het administratief dossier en meer bepaald een aangifte van geboorte, opgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 3 januari 2012, die verzoeker tevens voegt bij zijn verzoekschrift, blijkt enkel dat verzoeker A.O.A heeft erkend op 13 oktober 2011. Uit niets blijkt dat verzoeker de vader is van A.T. en hij toont dit evenmin aan met enig document. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker, die zich beroept op het recht van een kind om op te groeien met de vader die een ondersteunende rol heeft tijdens de opvoeding, op geen enkele wijze aantoonde dat hij enige vorm van contact onderhoudt met A.O.A. of dat hij op enige wijze bijdraagt aan de opvoeding van dit kind. Alleszins slaagt verzoeker er met zijn simpele overtuiging dat het inreisverbod disproportioneel is, dat het gezin uit elkaar zal vallen en dat contacten met de *“kinderen”* vanuit het buitenland via multimedia en één bezoek per jaar niet tegemoet komen aan artikel 8 van het EVRM, niet in aan te tonen dat de beoordeling in het bestreden inreisverbod, *“Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Een contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen is er geen beletsel om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien het feit dat de partner en de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden (...)”* strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

3.10. Verzoeker acht zijn privéleven geschonden door de bestreden beslissing doch duidt niet waaruit dit bestaat. Alleszins, de sociale bindingen met België die hij zou hebben ontwikkeld in precair verblijf

vanaf zijn aankomst in België vanaf 2005 zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de verplichting voortvloeit voor de verwerende partij om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

3.11. Het staat verzoeker ten slotte vrij de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA